

spus că depeșa publicată de „Times” cu privire la sănătatea țarului Alexandru, este foarte contestată în cercurile diplomatice unde în deobște se crede a fi neintemeiată. Ambasadorul Rusiei la Paris ar fi arătat că toate știrile sosită de la Livadia nici nu pomenesc măcar despre vreo indispoziție a împăratului.

În fine știrile atât despre numirea comitetului Șovalof cât și despre boala împăratului au fost oficial desmințite de la Petersburg.

Tot în privința aceasta, „le Temps” scrie următoarele :

„Presa începe a se ocupa de un proiect de conferință europeană despre care este însărcinat, se zice, contele Șovalof să se înțeleagă cu deosebitele cabinete. Această știre pare foarte verisimilă în Rusia, cu strigăte mari să cere revizuirea tratatului de la Berlin, și este foarte sigur că, decât cu tratatul de la Zurich, nici un alt tratat european n'a fost mai degrabă și mai pe de întregul nesocotit ca cel de față.”

UN NOU CONGRES

„Les Débats face următoarele reflecții asupra situației și asupra mișcării diplomatice :

„Un ziar englezesc, „Standard,” a vestit că contele Șovalof este însărcinat să propună un nou congres, care să aibă misiunea de a completa tratatul de la Berlin.” Călătoriile contelui Șovalof ocupă de câteva săptămâni atenția Europei, fără să fi fost până acum cu putință a li se descoperi taina. Contele Șovalof este de amănunțit un personaj simpatic, căruia tutulor le place să i atribuie sentimente moderate, conciliabile și pacifice. Când s'a dus, acum câteva zile la Livadia, părerea generală a fost că ambasadorul Rusiei la Londra ar putea prea bine să fie chemat la Petersburg ca să joace acolo un rol însemnat. Această perspectivă era privită cu ochi destul de favorabili. Când contele Șovalof a plecat din Livadia, toată lumea s'a întrebat în cotroponește deșul telegrafului a spus

numai, că spre apus. A fost la Pesta, și acum se află la Viena, și poate că va merge și la Berlin; diplomații ruși sunt deprinși cu aceste călătorii circulare, însă ce scop o fi urmărind? Fi-vă oare, precum vestește „Standard” și asigurază, pentru intrunirea unui nou congres? O depeșă a unui corespondent din Londra către ziarul „les Débats”, ne-ar face să credem că da.

În adevăr, corespondentul acela zice că este vorba de o Conferință, iar nu de un Congres. În ziarul „les Débats” s'a mai discutat odinioară dacă astăzi mai este o deosebire însemnată între un Congres și o Conferință. Într'un Congres, puterile sunt reprezentate prin miniștrii lor dela cele din afară; pe când într'o conferință, sunt reprezentate prin oare cari diplomați aleși anume pentru acea împrejurare. Această deosebire era odinioară foarte gravă, pentru că miniștrii cari reprezintă statul, chiar și persoana suveranului lor, puteau face legăminte definitive, de vreme ce simplii diplomați făceau numai legăminte condiționale și trebuiau totdeauna să se referească la capiul lor ierarhici. Astăzi însă, când în Europa se află o mulțime de guverne parlamentare, situația s'a cam schimbat. În ajunul Congresului de la Berlin, miniștrii engleji au explicat că ei nu pot face nici un legământ valabil fără să fie ratificat de către Parlament, și după aceea au declarat că ori Congres, ori Conferință pentru ei este tot același lucru. Asemenea și pentru Franța, Austria și Italia. Prin urmare nu se poate vedea de aci ce deosebire este între un Congres și o Conferință, dacă nu că Congresul este mai solemn și Conferința mai modestă în firmă. Însă ce însemnează forma? Fondul e ce e.

Ne aducem aminte că o conferință a avut loc în 1857, după tratatul de la Paris. Este oare nevoie a se spune că pe atunci încă mai trebuia mult până ce guvernul parlamentar să ia desvoltările ce le-a luat d'atunci încolo în Franța, în Austria și chiar în Italia? O conferință putea prin urmare să joace pe lângă un congres, rolul unei comisii însărcinate cu deslegarea greu-

țatilor ce întâlnește ori și când executarea unui tratat. Autoritatea congresului rămânea preponderantă și absolută. Este ușor a se convinge cineva că astăzi nu mai este tot astfel, și că, ori pentru motivele de drept ce le-am expus mai sus, ori pentru cuvintele de fapt ce rezultă din o laltă situație, o conferință ar pune din nou în discuție ori ce congresul a hotărât, și ar lucra cu o autoritate aproape deopotrivă cu a lui. Aceasta oare s'ar cere? Atunci, să se intrunească o conferință, și să se ia tratatul de Berlin ca o simplă canevă pe care să se poată lucra din nou. Însă dacă această consecință înspăimântă lumea, nouă ne pare că bine ar fi să i se respingă dintru început principiul.

Acest principiu, chiar de către congresul din Berlin a fost respins, chiar sub îmbrăcăminte prefăcută cu care se acoprise. Nimini la Berlin n'ar fi cutezat a propune, că imitând cele petrecute în 1857, în urma congresului să vie o conferință. Toată lumea avea instinctul tainic, că tratatul de Paris, dacă ni se iartă acest termen, avea în sine ceva mai imperativ decât cel de la Berlin. La spatele acestui tratat, se găseau voințe energice, cu desăvârșire hotărâte a face să se respecte o operă la care toată Europa conlucrase și pe care o luase în foarte serios. La Berlin, fără îndoială, Europa a pretins să facă tot o operă serioasă; însă într'un cât privește executarea ea s'a lăsat în bunăvoia fiecăruia și n'a voit să ia măsuri colective. N'a fost vorba de o conferință; însă s'a vorbit despre o comisie compusă de ambasadori sau de miniștri plenipotențiarilor ai deosebitelor puteri. S'a pus această idee pe tapet, însă pentru a se respinge numai de ai; și, dacă trebuie să spunem drept, nu vedem deloc ce deosebire este între această comisie și o conferință, ca nici între o conferință și un congres. În zadar cuvântul cu care ne slujim îl facem din ce în ce mai umilit, din ce în ce mai mic lucrul în sine rămânând același. Nu este vorba nici mai mult, nici mai puțin, decât a supune tratatul de la Berlin înaintea unui tribunal nou, precum și tratatul de la San Stefano s'a supus congresului din Berlin.

De altminteri nu ne prinde mirarea că această inchipuire să fi trecut prin capetele tutulor, față cu greutatea ce întâmpină tratatul de la Berlin. Cum s'ar putea tăgădui că este ceva nedesăvârșit, dacă nu în tratat, cel puțin în mijloacele de asigurare pentru a i se da putere de lege? De pe la mijlocul lui iulie trecut, n'a trecut nici o singură zi fără să constatăm o nouă atingere, o nouă lovitură, mai mult sau mai puțin gravă, adusă tratatului, când de către unii, când de către alții. Deosebiții vinovați par că s'au înțeleși între dânsii spre a arunca în capul Turciei toate greșelile din lume. După părerea noastră nu'i nimic mai nedrept și adesea mai fals decât învinovățiile ce în această privință se aruncă asupra Porții. Dacă dânsa ar avea dreptul să facă citate din Evanghelie, ar putea infunda pe cei ce se știu fără de păcat să'i arunce întâia piatră; însă, cu toate acestea, tocmai păcătoșii cei mai mari sunt mai pretențioși față cu dânsa și se arată mai neînduplecați în revendicările lor.

Am vorbit, bunioară, despre isprăvile administrative și politice îndeplinite în Rumelia-resăriteană de către generalul Donducof-Korsacof. Organul oficial al prințului-general, „Maritza”, publică un articol, scris în franceză, în care bulgarii arată în gura mare comisiei europene că dânsa n'are să se ocupe de dânsii, cari n'au nevoie de îngrijirea ei, ci de bulgarii din Macedonia, așa de rău tratați de către turci. Trebuie să văză, ca să creadă, cineva limbajul și tonul cu care vorbește scriitorul, mai mult ori mai puțin bulgari, dela fonea „Maritza”. El declară că compatrioții lor au fost ponigriți, când s'a zis ca ar fi în stare să facă vreo mare neplăcere comisarilor europeni. Nu; compatrioții lor „cuminți” nu vor merge până acolo. Dar dacă comisarilor nu vor găsi niciun sentiment ostil personal, vor întelni din contra, într'un cât privește opera ce sunt chemați să desăvârșească o ostilitate pe cât de neîmpăcată pe atât și de adâncă.” Această operă este opera Congresului și „Maritza” fără multă îndoială o numește „pică”. Cum se poate! bulgarii, după ce au fost

proape să și recapete neatințelor, să fie iarăși puși sub jugul cilor! În sfârșit bulgarii vor să aface numai cu rușii, resping cisia europeană, și se proclamă și stăpâni pe ursitele lor. Astfel garii zic :

„Cât despre provincia, ce gresulul i-a plăcut s'numească „Rumelia resăriteană”, comisia trebuie să se convingă că acea provincie este pierdută d'a pururea pe Turcia. E pierdută prin tratatul de la San Stefano liber consimțit solemn ratificat de către Sultani pierdută chiar după congresul de la Berlin, care i-a creat o situație de putință; pierdută în opinia cilor chiar, cari acum își vând prietățile și se duc în Asia. Și această provincie, pierdută ori cum pentru Turcia, ar mai căuta comisarilor europeni să o pue din sub „autoritatea politică și militară directă a M. Sale împăratești a Sultanului”. Ideea ar fi glumeață, dar nu fi plină de primejdii pentru niștea acestor nenorocite populații și pentru pacea Europei civilizate.”

Ab uno disce omnes! Iată, într'un punct, cum se desăvârșește opera tratatului din Berlin. În multe alte puncte este tot astfel, dar nu și mai rău. Congresul n'a lăsat la spate decât numai niște comisiuni asemenea celeia ce vedem că e bine primită în Rumelia resăriteană. Se înțelege, prin urmare, că contele Șovalof o fi avut ideea să instituască o comisie mai serioasă, o comisie generală, pe care „Standard” o numește congres, iar corespondentul ziarului „des Débats” o numește conferință. Unii diplomați însă vor putea întreba dacă cumva prin acest mijloc, în loc să se deslegă greutatea, nu se vor opri. Până la cum aceste greutatea au numai o valoare de fapt; nu li s'ar da oare o valoare de drept? Aceste greutatea se ating mai de toate puncturile tratatului de la Berlin; și oare n'ar pune chiar și acest tratat în discuție? Dacă un tratat sau un subtrat nou s'ar pune în loc celui nou, ar trebui neapărat să respecte *statul-quo* de față. Și cine oare ar pierde cu acest sistem Rusia ea, care se află la Adrianop-

FOILETONUL „TIMPULUI”

PESTE CAP
de
EMIL GABORIEAU

PARTEA A DOA
Generalul Delorge

(urmare — Vezi nrul de ieri al „Timpului”)

— Ei, domnule stăgă onestul Krauss, dovada crimii stă totemal în această împrejurare, că generalul meu a primit rana în partea dreaptă... Trebuie să vedeti și d-voastră bine că nu putea ține sabia cu mâna dreaptă.

Doctorul cletină din cap.

— Cestiunea aceasta nu este de rezultatul unei războaie deșul; eu nu pot constata decât ce v'ez. Defunctul are o cicatrice largă la brațul drept, o semnală, și atât tot. Acum, dacă se servea cumva cu brațul stâng, ori nu se servea de loc, eu n'o pot hotărî într'un chip absolut.

Examinarea sabiei generalului fusese mai decisivă până la un oarecare punct.

Sabia era nouă, așa precum spuse Krauss; muchile erau așa de înstrăite, încât cea mai mică atingere le-ar fi ciupit. Nu se vedea cu toate acestea nicio ciupitură. Prin urmare nu fusese atinsă de nimic, nu se ciocnise cătuși de puțin cum se întâmplă neapărat când se face o încercare de săbii într'un duel. Concluziul zise:

— E foarte limpede lucru, că sabia aceasta n'a servit în vreun duel... Trebuie însă să adăog că nu se bate cineva în duel totdeauna cu armele sale și că mai multe exemple...

Doamna Delorge, cu o mișcare repede, opri scurt aceste citații, zicând:

— Fie și așa, admit pentru moment că bărbatul meu s'a bătut și s'a bătut cu armele altuia; atunci însă pentru ce sabia lui era scoasă din teacă?..

Însă comisarul de poliție nu era un om care să suferă a i se pune părerile în discuție, și cu un ton sec, zise:

— Destul i-ata. Nu crez că cineva de aici să aibă gândul să mi pună partea la regniă. Ceea ce trebuie făcut se va face; justiția n'adoarme niciodată, și dacă n'adever s'a sevărit o crimă, crima va fi și pedepsită.

Vorbind astfel, omul nostru vări iar sabia în teacă ei, și o pecetlui, topind și ceara la luminările ce ardeau la capul mortului, și zise că o pecetluiește ca să poată servi la nevoie cu lucru de convingere.

Doctorul, din partea, își isprăvise lucrurile datorice și întinse la loc coperitoarea peste corpul cel mort al generalului.

Atunci așternură repede formele obligate ale procesului lor verbal, și, salutând, se retraseră cu același pas solemn cu care și intraseră.

O mie de amănunte de jale reclamau de astă dată pe doamna Delorge; numai în romane, durerile cele mari nu sunt turburate de griji vulgare și de cerințele necitioase ale civilizației. Viața reală are alte cerințe...

Singurii, fără roze, fără prieteni pentru o scenă de un prisoș de dorre, nenorocita vedu-se avea să se preocupe de declarațiile la primărie, de cele trebuincioase pentru îngropăciune, de scrisorile de invitație și de altele asemenea.

Și drept calme, întipărirea ce avu-se Raymond din moartea tatălui său fusese așa de violentă, încât copilul căzuse la cul-

care într'un fel de criză nervoasă grozavă.

Cel puțin toate nezarurile acestor avarii o parte bună, adică că doamna Delorge n'avu să se neliniștească de întârzierea ce mai pomenită a d-lui Ducoudray, care plecase la zece cenzuri de dimineață, și la patru după prânz încă nu se întorsese.

Se înopțase de mult când d Ducoudray veni în sfârșit.

Dar în ce stare!... Galben, zdrobit, asudat, ploaie și plin de noroi până la ceafă.

— Doamne știute! șopti doamna Delorge; ce s'a mai întâmplat?..

Din bună inițivă, vrednicul bogătaș crezu că deșul era pasă doamnei Delorge, și inclinându-se cu un suris palid, răspuse:

— S'a întâmplat, că n'am găsit trăsura; am așteptat în zadar vreo zece ograbuse, și am fost silit să mă întorc pe jos, prin noroiul a! ce noroiu!... Dar, nu'i nimica, doamnă, misiunea este îndeplinită, și dacă știți dal voe, am să încep cu începutul.

Se așeză pe un jef, ca nu povestitor ce pune de gând să spună un basm lung. Egi și țese fruntea și după ce își luă suflul, începu:

— Prin urmare, ieșind d'acel m'am dus la doctorul Boiron. Nu era acasă, și slugoiul lui mi-a zis că n'are să se întorcă doctorul până la unul după amiază, căud e ceasul de consultație. Având încă două ceasuri de așteptat, m'am folosit de această vreme ca să mă doc să dejunez. Intorcându-mă la doctorul către ceasul arătat, de astădată îl găsi. Doctorul mi s'a părut nu om foarte cum se cade. Cum a auzit că sunt trimis din partea familiei generalului Delorge, mi-a zis: „doamne, prezintițeam că are să mi se ceară seama de amănuntele întâmplării do aznoapte, și

fiindcă n'aveam încredere în memoria mea le-am așternut pe hârtie, pe când încă mi-erău proaspete în minte.” Așa este; e adevărat, a avut bună-voință să mi împărtășească și mie relația lui. A făcut ceva mai mult, mi-a incredințat-o, și o să și-o citesc, doamnă.

Zicând acestea își puse ochelarii, scoase o hârtie din buzunar și citi relația doctorului așa precum urmează aci:

Relație despre cele ce mi s'au întâmplat în noaptea de 30 noiembrie spre 1 decembrie 1851.

„Poate să fi fost cam pe la două ceasuri despre zioă, și dormeam, când auzii sunând cu putere clopoțelul. O clipă după aceea, sluga mea își aduse în casă pe un ofițer tânăr de călăreți, care mi se părură foarte turburat, și care mi zise:

— Doctor s'a întâmplat o mare nenorocire... unul dintre generalii noștri a fost acum rănit... Pentru numele lui Dumnezeu, viată degrabă!..

Îmbrăcându-mă degrabă urmai pe ofițerul nostru.

„El mă conduse la Elisei, în palatul prințului preșident. Intrară în seara cea mare. După ce trecurăm printr'o curte mare, mă introduse la cutul de jos, într'o sală vastă, care părea a fi fost odată pentru corpul de gardă. Un felinar, imprumutat dela grajdul vecin, lumina în acea sală.

„Treii oameni se află acolo în picioare, vorbind cu oarecare animație între dânsii, și cari păreau a fi din clasele cele mai nalte ale societății. Toți erau în haine negre.

„La sosirea mea toți scoseră o recla-

mație de satisfacție, și mi arătară, într'un ghidul al casei, întins sub o mantie maron om îmbrăcat în haine de general, care mi spuseră, că se cheamă general Delorge.

„Dela întâia aruncătură de ochi, văzui că rănitul morise de două ceasuri și jumătate.

„Cu toate acestea desfăcui haina și constatai că primise o lovitură de sabie în partea dreaptă, care firește trebuia să pricinuiască neapărat moartea grabnică.

„Pe dată întrebați ce s'a întâmplat.

„Mi se răspunse că generalul Delorge unul dintre colegii lui, în arma unei insulte violente, se coboriseră în grădina și se bătuseră în duel la lumina unui felinar, pe care îl ținea un băiat dela grajd.

„La celelalte întrebări ce mai făcui ni mi se dete răspuns, fuseli însă rugat să însoțesc pe acela dintre domniile aceia, care avea să ducă corpul generalului la locuința lui, și nu crezui că pot refuza.

„Trimiseră deci să caute o trăsura, în care așezară corpul generalului și în care mă suiți și eu alături cu unul dintre neocosenții mei...

„Cât ținu drumul, care fu lung, în zadar încercai să scot măcar o știință cât de mică dela însoțitorul meu. Și când ieșirăm din casă, după ce ne îndepliniserăm misiunea, deșul își zise: „Poftim de pleacă d-ta cu trăsura, eu rămân pe aici, am treabă în apropiere. Atunci își dete două bilete de câte o sută de franci.

„Iar eu, întorcându-mă acasă am scris această dare de seamă, care jnr pe onoarea mea că este absolut exactă.”

(Va urma)

DIVERSE

portile Constantinopolului care se afla in Ertegovina, Serbia, care a primit partea ce i se cuvine după la Berlin sau Muntenegru, dacă nu și-a primit încă, a primit cel puțin o parte, a primit cel puțin o parte, a primit cel puțin o parte...

...și pentru că mai toate carierabile nu s'au adus la îndeplinire, unde poate că vor fi...

...și pentru că mai toate carierabile nu s'au adus la îndeplinire, unde poate că vor fi...

...și pentru că mai toate carierabile nu s'au adus la îndeplinire, unde poate că vor fi...

CRONICA

Primindu-se demisia d-lui din postul de ministru al construcțiilor publice, d. I. C. Bră...

TEA LITERARA

...vestea unui om lenes... era odată într'un sat un om de lenes; de lenes ce era, ambucătura din gură nu și-o...

străine, pentru plata cheltoalilor comisinelor înăscorinată să sprijine interesele țerei pe lângă comisiunea europeană de delimitare între Dobrogea și Bulgaria.

O nenorocire norocită. — In Craiova un copil cu de cinci ani, al moașei Rifea, a-veicică, la 19 octombrie, căzu dela al donifea etaj, după fereastră, pe strada Madona in spinarea lui Moise de Maiu, și din spuiarea lui, pe pavajul de piatră. A-cea că cadere i'a cauzat mai multă spaimă de cât rău, căci este sănătos.

Angina. — In județul Romanați plus Olta de Sus, ni se spune de oameni locuitorii prin acele comune, că angina s'ceră într'un mod îngrozitor copii, și că administrația nu a luat nici o măsură ca să trimită doctori spre a întinplina răul pe cât puterea științei permite. Ni se spune încă, că primarii acelor comune nici nu vor să raporteze despre această boală care le s'ceră copii.

Comuna Șopârlița este rău bătută și aici un medic nu se vede p'acolo.

Spargerea. — In noaptea de 30 ale curente i s'au spart comptourul d-lui Lumbriș din Galați, și s'a furat pe lângă 27,000 franci in aur, argint și bilete ipotecare, și 11,000 franci in bonuri domeniile a 1000 franci una, a căror serial și numere sunt: seria 001421, No. 014203; seria 001563, No. 015426; seria 0015630; seria 002277, No. 022761; seria 006123, No. 061224; seria 006123, No. 061226; seria 006350, No. 062494; seria 006365, No. 063500; seria 006949, No. 006287. precom și douăzeci mii in bonuri rurale, cu numerele următoare: seria A No. 3215, No. 40072, lei 5,000; seria A No. 2462, No. 28422, lei 5,000; seria A No. 2462, No. 28425, lei 5,000; seria A No. 2968, No. 35449, lei 5,000, și 1,000 franci in obligațiuni municipale de București.

Consiliile de liquidarea rechițiilor. — Consiliul miniștrilor, prin jurnalul No. 2, încheiat in pedița din 5 octombrie anul curent, a autorizat ca comisiunile de liquidarea rechițiilor să continue cu lucrările lor încă o lună, socotit de la 8 ale curente, epoca expirării termenului prevăzut in înaltă ordonanță No. 2,013.

Acceptată autorizare s'a dat avându-se in vedere atât imposibilitatea in care se găsesc parte din comisiunile de liquidarea rechițiilor militare de a seversă lucrările lor până la 8 octombrie curent, cât și comisiunile de la mai multe comisiuni de licențiere, cerând să li se acorde încă un termen pentru a putea săvârși lucrările.

Consiliul, unindu-se cu opinia d-lui ministru de rebel, a aprobat propunerea d-sale, ca parte din comisiunile de licențiere rechițiilor să fie autorizate a continua cu lucrările lor încă o lună dar numai in județele aceluia unde sus-zisa prelungire va fi neapărată.

Atentatorul Moncasi. — Jurnalul des Debats, primește următoarele amănunte asupra atentatorului Oliva Moncasi: Juan Oliva a născut la Cabra in provincia Taragon la 15 Noemvrie 1855, n'are deci nici 23 ani. Părinții lui, cari trăiesc încă, sunt oameni foarte cum se cade, trăiesc din produsul unei mici proprietăți și se bucură de multă stimă. Ei au șase copii; patru fide și doi fi, din cari cel mai mare e negustor onest la Tarragon, al doilea e Juan Oliva. Acesta din urmă părinții voră să de o bună educație științifică, deci îl trimisă în institutul provincial unde învăța latină și spaniolește, dar negăsind gust la aceste studii, se puse pe matematici. Nesociabil și îndărătnic, nu ajunse la nimic și se hotărî să părăsească cu totul studiile, de și profesorii observară oarecare talent ia el. Intră într'un atelier de sculptură, apoi într'o tipografie, unde rămase puțin timp. Oliva citea cu mare predilecție scrieri literare și ziare politice de-o nuanță foarte înaintată.

Opiniile sale erau atât de radicale, înăd d. Pi y Margall era in ochii săi reacționar. După ce-a părăsit tipografia, se întourse la tatăl său și se ocupă mai mult timp cu agricultura; dar fiindcă acolo nu și putea îndeplini setea de citire, căci nu veneau foi provinciale, el mergea la Tarragon la frate-său. Sfaturile acestui din urmă și îndemnările de-a se întoarce la calea muncii oneste nu remasă fără efect asupra-i; intră in serviciul unui dogar (hntnar) din Cale San-José Naejungendul sibria ce i se plătea acolo, pentru a trăi bine și să cumpără cărți, luă serviciu in armată in maii 1872 și anume într'o companie de vânători de munte, și deveni vistavoiul comandantului companiei, unui anume Ferras. Cu această ocazie, se zice că Oliva s'ar fi purtat foarte bine. Compania avu la Ventrill o luptă crâncenă cu carlistii, in care Ferras fu ucis. Oliva s'a purtat vitejește și până la cel din urmă moment s'a luptat cu un coraj deșperat pentru stăpânul și comandantul său. După această faptă, el și părăsi compania, in care purtarea sa a fost totdeauna de model și se întoarce la Tarragon la meșterul dogariu. Lucrul său era bun, numai luca puțin și citea cu atât mai mult. Era totdeauna intunecos și tăcut, de și la o seamă de ocazii arăta o mare susceptibilitate. In toate serile mergea la cafenea, unde citea într'un colț gazetele, stetea pe gânduri și se ferea de orice conversație. In zile de sărbătoare vedeal citind in locul său. Deși câștiga puțin, totuși întreținu multă vreme relații cu o servitoare și cădu venită urmările, o luă de nevastă; unul din motivele pentru cari s'a stricat cu familia. Acuma când pentru a-și ține casa, trebuia să muncească mai mult, se tănguia asupra muncii și privațiunilor existenței sale, cari corespundeau atât de puțin cu inclinările sale și cu obiceiurile sale și cu obiceiurile de mai înainte. De mai multe ori spus, că voiește să și ia viața. Pistolul cu care a voit să impuște pe rege, l-a luat de la un amic după o ceartă; arma nu s'a găsit nici până astăzi.

Sesiune din anul acesta a Congresului național bisericesc al românilor din Ardeal și Ungaria s'au terminat îni in 23 oct. O mare parte a deputaților atât clerici cât și mireni au plecat încă in acea zi spre casa. D-ni episcopi al Caransebeșului și al Aradului au plecat marți, cu același tren, cu care plecă și baronul de Ringelsheim fostul comandant militar al

Transilvaniei, care a fost transferat a Brann. Din partea garnizunii a ieșit la gară o companie de onoare cu stindardul regimentului și cu muzica militară, și ainee de a pleca trenul execută înaintea persoanelor mai multe piese muzicale iară baronul Ringelsheim in capul începu serbătorească muștră. La plecarea jubiltului și stmatului comandant au fost prezenti toți generali ofițeri și întreg corpul ofițerilor, iară din partea țivilă autorității, cu comitetele suprem și cu primarul cetății in frunte, mai mulți reprezentanți ai corporațiunilor locale și un mare număr de public de ambe sexe. La serbatal dat pentru plecare, gara resuna de sincere și puternice strigări de urale, repetite, pentru ilustrul căntor, ce se desprăse din mijlocul unei populațiuni și dintr'o provincie, unde in decursul înaltei, delicate și importante sale funcționari in care de 8 ani de zile a știut să și câștige simpatie atât ale armatei, și ale populației țivile fără deosebire de naționalitate. Noal comandant militar al Transilvaniei generalul Bauer se așteptă să se sosească.

Expedițiune in regiunile arctice. — In primăvara anului 1877 o expedițiune la polul nord a fost preparată in America prin îngrijirile căpitanului Howgate. Planul lui era de a face o nouă încercare in strămtorarea lui Smith, stabilind mai întâi o colonie de 50 oameni experimentați in baia Descoperirii, la 81 grade 44 minute lățime nordică, chiar in locul unde a intrat vasul englez Discovery in iarna 1875-1876. Un alt stabiliment era să se formeze la capul Joseph-Henri, la 90 mile la nord de precedentul, și un fir electric era să la pună in comunicare.

Căpitanul Howgate consideră ca probabil că la o epocă a anului vaste întinderi de apă rează deschis la nordul canalului lui Robeson, și că prin acea parte ar fi posibil d'a ajunge la pol. El crede asemenea că există un uscat la 85 grade lățime nordică, unde ar putea fi stabilit al treilea depozit; și chiar când nu s'ar găsi pe apă nicio trecere liberă spre nord, el crede că ghița trebuie să fie de ordinul mult mai unită de cum au găsit'o marinarii vasului Albert, și că întrebându-l căni spre a trage săniile, s'ar ajunge la pol. Ca preliminar a realizării acestui plan, căpitanul Howgate a expediat in baia de Cumberland, la începutul lui Iulie 1877, vasul Florența, comandat de îndrăznețul căpitan Tyson. Acesta avea de misiune de a prepara căile și de a aduna elementele necesare pentru expedițiunea principală, angajând călăuzi eschimoși și procurânduși câni, pelării și săniți ce trebuiau să fie predate la Disco, capitala Groenlandei septentrionale, prin luna lui august.

...și pentru că mai toate carierabile nu s'au adus la îndeplinire, unde poate că vor fi...

...și pentru că mai toate carierabile nu s'au adus la îndeplinire, unde poate că vor fi...

...și pentru că mai toate carierabile nu s'au adus la îndeplinire, unde poate că vor fi...

...și pentru că mai toate carierabile nu s'au adus la îndeplinire, unde poate că vor fi...

...și pentru că mai toate carierabile nu s'au adus la îndeplinire, unde poate că vor fi...

caza întâzierii expedițiunii, căpitanul Tyson și-a continuat drumul.

ULTIME STIRI

(13 octombrie, amiază)

Correspondența din Franța — Raportul făcut de comisiunea bug-tară asupra ministrului afacerilor străine, e foarte interesant, pentru că intră in amănuntele unei organizații diplomatice din Orient.

Independența — recunoscută — a României, Serbiei și Muntenegrului, constituirea Bulgariei in principat autonom sub garanțarea Insulei Porți; formarea in sudul Balcanilor, a unei provincii numită Rumelia-răsăritună, pose sub autoritatea Sultanului dar in condițiile unei autonomii administrative, in fine comisiunea cărei Rusia a mai multor teritorii din Asia, toate dispozițiunile acestea constă in nouă stare politică, care obligă pe guvernul Republicii de-a modifica natura unei număr de posturi, elaste până acum in serviciul consular, și a da serviciului acestuia in mai multe regiuni o extensiune proporționată cu importanța ce-ău câștigat.

In România consularul general va fi inlocuit printr'un ministru plenipotențiar cu punctamente de 50,000 franci. In Serbia va fi un șef de misiune politică cu 30,000 de franci. In Muntenegrin un însărcinat special cu afaceri cu o lești de 22,000 de franci. In Bulgaria la Sophia va fi un agent diplomatic, plătit cu 20,000 de franci.

Vice-consulatul din Filipopoli capitala României răsăritene va deveni consulat cu 16,000 de franci. Se vor stabili vice-consulate la Rasciuc Vidin, Varna și Burgas cu lești de 10,000 și de 8,000 de franci.

BIBLIOGRAFIE

N. Crețulescu. — Anatomia descriptivă. Vol. I Osteologia, Arthrologia, Miologia. Pentru completarea volumului I a acestei Anatomii, mai mijlocind întârzieri cu publicațiunea întregii Miologii, s'a crezut avantajos, mai cu seamă pentru studenții in medicină, a se pune la dispozițiunea publicului partea din acest volum publicată până acum, și care conține Osteologia, Arthrologia și parte din Miologie. Va fi lesne in urmă acelor cari își vor fi procurat această mare parte din volumul I a și-lă completa prin restul Miologiei, îndată ce va lua sfârșit publicațiunea ei. Prețul volumului întreg va fi de 5 lei, iar a părții până astăzi publicate 3 lei.

...și pentru că mai toate carierabile nu s'au adus la îndeplinire, unde poate că vor fi...

...și pentru că mai toate carierabile nu s'au adus la îndeplinire, unde poate că vor fi...

